

Mustafa İzzet Adilođlu

(Lefkoše, 14.7.1934 -)

1950'li yılların başlarında henüz daha lise öğrencisi iken dikkat çeken şairlerden biridir. Öğretmeni İbrahim Zeki Burdurlu'nun yol gösterme ve yüreklendirmeleri, şiire başlamasında başlıca etken olmuştur. Bu tutkuyla arka arkaya iki şiir kitabı yayımlar.

Liseden sonra Türkiye ve İngiltere'de hukuk öğrenimi gördü; Kıbrıs'a dönüşünde kısa bir gazetecilik denemesinden sonra kamu görevine girdi, Radyo ve Enformasyon hizmetlerinde çalıştı ve 1976 yılında başladığı Londra Basın Müşavirliği'nden 1986 yılında emekli olunca oraya

yerleşti.

Türkçe'nin yanı sıra İngilizce şiirleri, çevirileri, öyküleri ve sanat yazılan da yayımlanan Adilođlu'nun Kıbrıs'la ilişkisi sürmekle birlikte, 1960'lı yıllardan bu yana Türkçe şiirlerinde azalma gözlenmekteydi. Ancak birkaç edebiyatçı arkadaşının yüreklendirmesiyle 1995'in sonlarına doğru Türkçe şiire yeniden ağırlık verdiğini, hatta şiirlerini Son Fasil adlı bir kitapta toplamağa niyetlendiğini öğrenmiş bulunuyoruz.

Eserleri: *Bacadan Tüten Duman*, 1952; *insanlardan Ayrı*, 1953.

ŞİİRLER

KIBRIS'TA AKŞAM OLUYORDU

(*insanlardan Ayrı*, 1953,57-59. ss.)

Çığlıktan daha ürperticiydi sessizlik
Karanlık yavaş yavaş renkleri yutuyordu
Gölgeler gibi silikleşmişti insanlar
Yanımdaki kadın saati sordu
Akşam oluyordu...

Sokaklarda tek tükü gölgeler
Ama kafamdan asırlar dolusu
Renkli renkli insanlar geçiyordu.
Karşıda salkım söğütler altında
Leonora kendi kanını içiyordu
Akşam oluyordu.

Hoyrattı gözlerindeki kıvılcıklar
Ve hançeri saplayan elleri Otello'nun
Ufuklar kızıldı,sular mordu
Ve kapanan gözlerinde Destemona'nın
Akşam oluyordu.

Nal sesleri kılıç sesleri vardı Cenk tepesinde
Bayraktar'ın kaniyle ıslanmıştı Türk Bayrağı
Askerler Kostanzadan Kaleye doluyordu
Ve tekbir sesleriyle Lefkoşa'da
Akşam oluyordu.

Akşam oluyordu ve Afrodit
Kadir kadir yıldızlara açmıştı vücudunu
Deniz şarkı söylüyordu
Yıldızlar şarkı söylüyordu

Bir mahkûm zindanda Mağosa'da
Şiirler yazıyordu vatani için
Cambulat'ın kellesi koltuğundaydı
Milleti için, andı için,kanı için Ve
Bragadino saçlarını yoluyordu.
Akşam oluyordu.

Yollarda insanlar vardı, insanlar
Kafamda insanlar vardı, insanlar
Yanımdaki kadın "ak topuk beyaz gerdan
Ama hepsi de beni anlayamayan insanlardı.

işte böyle insanlar arasında bu adada
Geçmişte ve gelecekte yaşıyordum
İçimden ağlıyor muydum? Kim bilir
Hep böyle mi gelecekti akşamlarım, kim bilir
Ama yanımdaki kadının dudakları kordu
Mevsim kıştı ve akşam oluyordu.

KUŞKU SORULARI

(*Kıbrıs gazetesi*, 6.3.1996)

Yeşil yeşil bir kuzey ülkesinde
Kendimizi mutlu sayıvermişiz
Ekmeğimiz tuzumuz bize kâfi
Hem doğa hem insanla iç içeyiz.

Söylemek istediklerimizi bir toparlayabilsek
- Zira söyleyeceğimiz çok -
Sesimizi ıssızda mı yitirdik?
Yoksa şarkımız mı yok?

Doğadan emdiği gerçek sevgiyle
Toprak tohuma verir de şehvetini bütün
Geçmiş niye çekiyor böyle bizi
Geceleyin gündüzün?

Niye yine karpuz yüzlü gemiler
Ve portakal - dilim dilim Akdeniz
Çırlı çıplak düşlerimize girer?

Yeşil yeşil bir kuzey ülkesinde
Sarmaşdolaş olsak da sevdiklerimizle
Benim kanım mavi mavi Akdeniz.

